

Acuila și Priscila

Acuila și Priscila

Nu ni se spune despre cei doi dacă aveau sau nu copii. Deci de la ei nu putem învăța despre educarea copiilor. Dar ei sunt exemple clare pentru toți cei căsătoriți, credincioși, tineri sau în vârstă, și pentru timpul nostru cu privire la relația lor unul cu altul și cu privire la dăruirea lor comună pentru Domnul și lucrarea Sa. De aceea este potrivit ca în studiul nostru despre căsnicie și viața de familie din Biblie să ne îndreptăm atenția și spre acești doi oameni căsătoriți.

Numele lor sunt amintite de șase ori în Fapte și în epistolele apostolului Pavel. Este remarcabil un lucru foarte neobișnuit pentru acel timp, și anume că numele femeii este amintit de câteva ori primul. Din context rezultă clar de ce. Tratând acele versete vom reveni la acest punct. Aceasta ne arată din nou ce loc plin de onoare acordă Biblia femeii și slujbei ei în familie și în Adunare.

Prima dată citim despre ei în Fapte 18. Când Pavel a venit la Corint cu ocazia celei de-a doua călătorii misionare, a găsit acolo un iudeu pe nume Acuila, născut în Pont, care venise de curând cu soția sa Priscila din Italia, deoarece Claudiu poruncise ca toți iudeii să plece din Roma. Pavel a mers la ei. Deoarece și el făcea corturi ca ei, a rămas la ei și munceau împreună. Din istorie știm că motivul acestei alungări a fost o revoltă. După ce iudeii au fost alungați din țara lor și împrăștiați printre popoare, mai marii țărilor au găsit mereu motiv să-i urmărească pe iudei. Antisemitismul apare încă foarte des.

Acuila și Priscila s-au refugiat în marele oraș Corint, o colonie romană bine înstărită, pentru a-și întemeia acolo o nouă existență. Probabil, atunci încă nu erau creștini. Ca iudei temători de Dumnezeu mergeau în sinagoga iudaică, ce exista acolo, la fel ca în multe alte localități mari.

Deși Pavel fusese chemat ca apostol al națiunilor, vizita peste tot sinagogile iudaice, pentru a vesti acolo Evanghelia. Așa i-a cunoscut și pe acești doi, ceea ce a avut ca urmare rămânerea lui la ei. Pavel a rămas acolo un an și jumătate, și prin faptul că el însuși lucra, a acoperit cheltuielile pentru întreținerea sa. Mai târziu, într-o epistolă, i-a numit pe Acuila și Priscila „colaboratorii mei”. Aceasta nu făcea referire la colaborarea lor profesională, ci la colaborarea în Evanghelie.

Acuila și Priscila au fost, cu siguranță, răsplătiți din belșug pentru ospitalitatea lor! Ei au găzduit nu în necunoștință un înger (Evrei 13.2), ci știind un slujitor al Domnului. Aceasta a fost o mare binecuvântare pentru ei. Acuila și Priscila nu doar au ajuns la întoarcerea la Dumnezeu și la credința în Domnul Isus Hristos, ci ei au contribuit activ la răspândirea Evangheliei. Prin aceasta și-au atras asupra lor ura iudeilor, care îl respingeau pe Pavel și predica sa și care l-au dus în fața scaunului de judecată al guvernatorului roman. Pavel a fost îmbărbătat într-o viziune de noapte chiar de Domnul să nu tacă, ci să continue vestirea Evangheliei. Când iudeii s-au împotrivit să-l asculte și au blestemat, Pavel s-a strâns cu iudeii credincioși și cu corintenii întorși la Dumnezeu în casa mare a lui Iust, care se afla lângă sinagogă. Astfel, din aceste două grupe s-a format adunarea.

Optsprezece luni mai târziu, Pavel a părăsit Corintul și s-a îndreptat spre Efes. Priscila și Acuila au călătorit cu el. De acolo, Pavel a plecat mai departe, iar cei doi au rămas în Efes. Acolo au mers din nou în sinagogă. Despărțirea completă între iudaism și creștinism a fost, probabil, un proces lent. În Efes au întâlnit un iudeu cu numele grecesc Apolo, care provenea din Alexandria din Egipt. El era un predicator, care călătorea din loc în loc, probabil în drum spre Ahaia, unde se afla și Corint. Se obișnuia ca străinii, cu condiția să fie iudei, să aibă permisiunea să spună un cuvânt în sinagogă. Câteodată chiar li se cerea acest lucru (Fapte 13.15).

Apolo s-a folosit de această ocazie pentru a vorbi în sinagoga din Efes celor prezenți acolo. Fără îndoială, Priscila și Acuila au apreciat foarte mult acel discurs. Apolo nu era numai un orator foarte bun și entuziasmat, ci și un învățat înzestrat. Totuși, cei doi au simțit că lipsea ceva în acel discurs. Nu era Evanghelia deplină, pe care o vestea Pavel, în care Hristos, răstignit și înviat, era punctul central. Apolo nici nu putea vorbi despre așa ceva, pentru că nu cunoștea aceste lucruri. La el ajunsese numai predica lui Ioan Botezătorul și botezul pocăinței, pentru a-L aștepta pe Hristos, care va boteza cu Duhul Sfânt. Când Acuila și Priscila au observat acest lucru, nu i-au întors critic spatele, ci l-au invitat la o discuție în casa lor. Priscila și Acuila l-au luat la ei și i-au prezentat mai exact calea lui Dumnezeu (Fapte 18.26). Manuscrisele vechi, găsite în timpuri recente, confirmă ordinea numelor „Priscila și Acuila” în acest verset. Cuvântul „cale” apare deseori în cartea Fapte și este o altă denumire pentru „Evanghelie”.

Am auzit odată pe un predicator spunând că pentru o femeie este mai important să studieze cartea de bucate decât Biblia. Nu sunt întru totul de acord și sper că și cititorii mei gândesc altfel. Aceasta nu înseamnă că pentru o femeie este lipsită de însemnătate cartea de bucate. Eu am apreciat și savurat această artă culinară la soția mea. Dar cunoașterea Bibliei este necesară și pentru femeie ca îndreptar pentru umblarea ei. Dacă este și mamă, poate să-i învețe pe copiii ei și să le fie un exemplu.

Fără îndoială, Priscila a fost o gazdă excelentă, rămânând în amintirea multora cu mulțumire. Dar era capabilă și să arate lui Apolo împreună cu soțul ei calea lui Dumnezeu. În capitolele anterioare am vorbit deja despre textul în care se spune că femeii nu îi este permis să învețe în Adunare. Ceea ce a făcut Priscila nu stă în contradicție cu acel text. În cazul ei era vorba despre o discuție în casă, iar înzestratul Apolo nu a fost prea îngâmfat să asculte ceea ce îi spuneau din cunoștința lor mare acei doi simplii meșteșugari. Când a dorit să plece mai departe spre Ahaia, frații l-au îmbărbătat în acest sens și i-au dat pentru ucenicii de acolo o „scrisoare de recomandare”. Acuila și Priscila s-au bucurat și ei foarte mult de acest lucru. Ei înșiși se întorseseră la Dumnezeu în Corint și cunoșteau situația de acolo. Citim că Apolo a fost de mare ajutor credincioșilor de acolo: „Înfrunța cu mare putere pe iudei în public, dovedind prin Scripturi că Isus este Hristosul.” În această slujbă și în binecuvântarea rezultată de aici, Acuila și Priscila își aveau partea lor. Ce exemplu plin de îmbărbătare sunt ei pentru toți credincioșii căsătoriți!

În timp ce se petreceau toate aceste lucruri în Corint, Pavel a venit din nou în Efes în a treia călătorie misionară. De aici, Pavel a scris prima sa epistolă către Corinteni. În ea a exprimat și salutările adunărilor din Asia, care se formaseră prin lucrarea sa acolo, în mod deosebit și salutările lui Acuila și Priscila (aici numită „Prisca”), împreună cu adunarea din casa lor (1 Corinteni 16.19).

Când Pavel a fost nevoit să rupă orice legătură cu sinagoga din Efes, la fel ca în Corint, s-au strâns într-o clădire, școala lui Tiran. Când adunarea a crescut, clădirea fiind probabil insuficient de încăpătoare, s-au strâns și în case. Acuila și Priscila au pus casa lor la dispoziție pentru astfel de strângeri. Așa au stat lucrurile în Ierusalim, și desigur și în alte locuri. Dar toate aceste adunări în case formau un tot: adunarea din Efes. Avem aici iarăși ospitalitatea și dragostea de frați a acestor doi oameni.

Din nou citim numele lor în epistola lui Pavel către Romani: „Salutați pe Prisca și pe Acuila, împreună-lucrătorii mei în Hristos Isus (care, pentru viața mea, și-au pus capul; căroră le mulțumesc nu numai eu, ci și toate adunările națiunilor), precum și adunarea din casa lor” (16.3). Probabil, situația din Roma se schimbase în așa măsură, încât puteau locui din nou acolo.

Pavel nu fusese încă în Roma, când scria acea epistolă, dar știa că acolo erau credincioși. Spera să-i viziteze, după cum rezultă din începutul acestei epistole. Știa și că Acuila și Priscila continuaseră lucrarea lor de evanghelizare și, la fel ca în Efes, puseseră la dispoziție casa lor pentru strângerile laolaltă ale credincioșilor.

Câțiva ani mai târziu, Pavel scria a doua sa epistolă către Timotei, care lucra atunci în Efes. Probabil, Acuila și Priscila se mutaseră iarăși acolo, pentru că Pavel l-a rugat pe Timotei să-i salute pe ei și pe alții din partea lui. În această epistolă nu ni se relatează ceva deosebit despre acești doi oameni, probabil erau suficient de cunoscuți. Într-adevăr, în Noul Testament nu se găsesc alți doi oameni căsătoriți despre care să ni se relateze atât de multe lucruri bune ca despre Acuila și Priscila. Să le urmărim exemplul!

Din câte știm, Acuila și Priscila n-au avut copii. Au trecut într-un mod corect peste dezamăgirea cu privire la aceasta. Ei s-au pus la dispoziția Domnului și a slujbei Sale cu toată energia și dăruirea și cu tot ce aveau. Această posibilitate o au și astăzi oamenii căsătoriți fără copii; eu cunosc câțiva care urmează acest exemplu. Astfel, tristețea se transformă în binecuvântare pentru sine și pentru alții.

Există și credincioși care nu s-au căsătorit niciodată sau care și-au pierdut partenerul de viață. Ei stau singuratici în viață și simt adesea dureros singurătatea și golul. Dar Domnul este puternic să umple acest gol și să facă viața plină și bogată. Să ne gândim la bărbatul singur, Pavel. La câtă fericire a renunțat el de bunăvoie, dar ce mare binecuvântare a fost prin aceasta pentru alții! Să ne gândim la profeta Ana, care a cunoscut numai șapte ani de viață fericită de căsnicie și apoi a rămas singură ca văduvă. Ea nu a suferit din cauza acestui necaz, ci a slujit zi și noapte lui Dumnezeu; când la vârsta de optzeci și patru de ani a putut să vadă în templu împlinirea promisiunii lui Dumnezeu, L-a lăudat pe Dumnezeu și a vorbit despre El tuturor celor care așteptau în Ierusalim salvarea (Luca 2.36-38). Să ne gândim la Dorca, care era singură, a cărei viață era plină cu lucrări bune și milostenii, pe care le făcea pentru văduve nevoiașе (Fapte 9.36-43). Să ne gândim la fiicele necăsătorite ale lui Filip, a căror viață era umplută cu slujba de profeție, vorbind spre îmbărbătarea, îndemnarea și mângâierea celorlalți (Fapte 21.9; 1 Corinteni 14.3).

Aș putea să continui. Un credincios nu trebuie să se lase copleșit de singurătate, tristețe și dezamăgirile vieții. Dumnezeu deschide me-reu noi căi și dă posibilități pentru a fi activ pentru alții.

Pentru noi toți, fie că suntem căsătoriți sau necăsătoriți, cu sau fără copii, are valabilitate cuvântul din 1 Corinteni 15.58: „De aceea, frații mei preaiubiți, fiți tari, neclintți, prisosind întotdeauna în lucrarea Domnului, știind că osteneala voastră nu este zadarnică în Domnul.”

clickbible.org